

**LIETUVOS BANKO
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL X.X. IR REVOLUT BANK UAB GINČO NAGRINĖJIMO**

2026-05-18 Nr. 429-167
Vilnius

Lietuvos bankas gavo X.X. (toliau – pareiškėjas) prašymą išnagrinėti tarp jo ir *Revolut Bank UAB* (toliau – bankas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

Pareiškėjas laikotarpiu nuo 2025 m. spalio 25 d. iki 2025 m. lapkričio 23 d. iš savo banko sąskaitos *Visa* mokėjimo kortele (toliau – Kortelė) inicijavo 65 mokėjimo operacijas (toliau – Ginčijami mokėjimai) gavėjams *Pulse* ir *PayPal* (toliau – Gavėjai). Bendra pareiškėjo kreipimesi į Lietuvos banką nurodyta Ginčijamų mokėjimų suma - 582 872,14 NOK.

2025 m. lapkričio 27 d. pareiškėjas kreipėsi į banką teigdamas, kad Ginčijamus mokėjimus jis inicijavo tikslu lošti. Pareiškėjas teigė, kad prekybininkai neteislingai nurodė savo veiklos kodą, t. y. nenurodė veiklos susijusios su azartiniais lošimais. Pareiškėjas prašė, kad bankas inicijuotų lėšų grąžinimo prašymą (angl. *chargeback*) ir grąžintų jam Ginčijamų mokėjimų lėšas.

Bankui nesutikus tenkinti pareiškėjo reikalavimo, pareiškėjas kreipėsi į Lietuvos banką dėl vartojimo ginčo nagrinėjimo.

Kreipimesi pareiškėjas teigė, kad jis inicijavo Ginčijamus mokėjimus Gavėjams, kurie save pristatė kaip virtualių dovanų kortelių pardavėjais. Ginčijami mokėjimai buvo vykdomi pagal MCC kodą skirtą prekybininkams, tačiau iš tikrųjų pareiškėjo įsigytos dovanų kortelės buvo naudojamos azartiniais lošimams per *Gamdom* platformą, kuri Norvegijoje yra užblokuota. Pareiškėjo teigimu, šios virtualios dovanų kortelės iš tikrųjų buvo naudojamos kaip būdas pervesti lėšas į azartinių lošimų platformas¹.

Pareiškėjas prašė įvertinti, ar bankas pagrįstai atsisakė pradėti Ginčijamų mokėjimų grąžinimo procedūrą tarptautinės mokėjimo kortelių organizacijos *Visa* produktų ir paslaugų taisyklių vadove (toliau – „*Visa* taisyklės”)² nustatytais pagrindais ir sugrąžinti Ginčijamų mokėjimų lėšas.

Atsiliepime bankas nurodė nesutinkantis su pareiškėjo reikalavimu ir prašė jį atmesti. Bankas teigė, kad Ginčijami mokėjimai buvo atlikti, autorizuoti ir įvykdyti šalių iš anksto sutartomis sąlygomis, todėl pareigos grąžinti pareiškėjui šių mokėjimų sumas bankas neturi.

Bankas atkreipė dėmesį, kad banko atlikta pareiškėjo Ginčijamų mokėjimų analizė rodo, kad pareiškėjas Ginčijamus mokėjimus inicijavo bendrovėms, kurių veikla tiesiogiai nebuvo susijusi su azartinių lošimų veikla, o pats pareiškėjas, inicijuodamas Ginčijamus mokėjimus, suprato, kad jų tikslas – lošimas.

Bankas paaiškino, kad pareiškėjo inicijuoti Ginčijami mokėjimai buvo priskirti ne kaip lošimo ar azartinių žaidimų paslaugas teikiančios įmonės (ne pagal MCC kodą 7995), o kaip prekybos paslauga teikiančios įmonės, t. y. pagal MCC kodą 57326. Atsižvelgiant į šią informaciją, lošimų blokavimo funkcija nestabdė Ginčijamų mokėjimų ir jie buvo sėkmingai įvykdyti.

Bankas, pasisakydamas dėl Ginčijamų mokėjimų ginčijimo pagal „*Visa* taisykles”, pažymėjo,

¹ Pareiškėjo pateikti paaiškinimai: „I made multiple Visa card payments to a merchant operating under the name “Pulse”, which was presented as a digital gift card provider. These transactions were processed under MCC 6540 (Stored Value / Non-Financial Institutions), despite the fact that the gift cards were immediately and exclusively used to fund accounts on Gamdom, an online gambling website that is blocked and unlicensed in Norway. The use of gift cards and intermediaries functioned as a payment masking mechanism, concealing the true nature of the transactions and enabling payments to a third-party gambling operator through indirect means. In practice, the transactions served no standalone gift card purpose and were solely a method to transfer funds to a gambling platform”.

² <https://www.visaeurope.lu/content/dam/VCOM/download/about-visa/visa-rules-public.pdf>.

kad tarptautinė mokėjimo kortelių organizacija „Visa“ neleidžia ginčyti mokėjimo operacijų dėl paslaugų, kurios buvo suteiktos. Bankas pažymėjo, kad nagrinėjamo ginčo atveju nėra pagrindo teigti, kad paslauga pareiškėjui nebuvo suteikta, nes pareiškėjas įsigijo virtualias dovanų korteles ir vėliau jas iškeitė į azartinių lošimų paslaugas.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 44 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas vartojimo ginčą, Lietuvos bankas neatlieka Lietuvos Respublikos Lietuvos banko įstatymo 42¹ straipsnyje reglamentuotų patikrinimų faktinėms aplinkybėms dėl Lietuvos banko kompetencijai priskirtų teisės aktų reikalavimų laikymosi ir (arba) vartotojo įtariamo galimo šių reikalavimų pažeidimo nustatyti ir įvertinti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka ginčo šalių pateiktų įrodymų vertinimą ir jo pagrindu priima sprendimą.

Šalių ginčas kilo dėl Ginčijamų mokėjimų sumų (582 872,14 NOK) pareiškėjui negražinimo pagrįstumo.

Ginčo šalis sieja sutartiniai mokėjimo paslaugų teikimo santykius. Mokėjimo paslaugų teikėjų veiklą, mokėjimo paslaugų teikimą, mokėjimo operacijų autorizavimą ir vykdymą, mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų teises ir pareigas, susijusias su mokėjimo paslaugomis, kai mokėjimo paslaugų teikimas yra verslas, reglamentuoja Lietuvos Respublikos mokėjimų įstatymas. Pažymėtina, kad nagrinėjamo ginčo atveju, tarp šalių nėra ginčo dėl to, kad Ginčijami mokėjimai yra autorizuoti, todėl dėl Ginčijamų mokėjimų autorizavimo vertinimo šiame sprendime nebus pasisakoma.

Siekiant išspręsti šalių ginčą ir įvertinti pareiškėjo bankui keliamo reikalavimo pagrįstumą, Lietuvos banko vertinimu, būtina nustatyti, ar bankas turi pareigą gražinti pareiškėjui Ginčijamų mokėjimų sumas.

Vertinant, ar bankui, kaip pareiškėjo mokėjimo paslaugų teikėjui, kilo pareiga gražinti pareiškėju Ginčijamų mokėjimų sumas, svarbu pažymėti, kad, vadovaujantis Mokėjimų įstatymu, autorizuotų Ginčijamų mokėjimų atveju bankas, kaip pareiškėjo (mokėtojo) mokėjimo paslaugų teikėjas, neturi imperatyvios pareigos gražinti pareiškėjui šių mokėjimų sumų, nebent būtų nustatyta, kad bankas dėl nuo jo priklausiusių aplinkybių nepagrįstai ir (arba) netinkamai įvykdė šiuos mokėjimus ir (arba) jų neįvykdė.

Pagal Mokėjimų įstatymo 43 straipsnio 3 dalį, kai įvykdytos visos mokėtojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo mokėjimo paslaugų teikimo sutartyje nustatytos sąlygos, mokėtojo sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas (nagrinėjamu atveju bankas) negali atsisakyti įvykdyti mokėjimo nurodymo, nesvarbu, ar mokėjimo nurodymas inicijuotas mokėtojo, įskaitant inicijavimą per mokėjimo inicijavimo paslaugos teikėją, lėšų gavėjo ar per lėšų gavėją, išskyrus atvejus, kai tai draudžia kiti teisės aktai.

Remiantis bylos duomenimis, Ginčijamų mokėjimų inicijavimas ir autorizavimas tuo metu, kai bankas gavo mokėjimo nurodymus vykdyti Ginčijamus mokėjimus ir priėmė juos vykdyti, pagal bendruosius išorinius požymius ir banko tuo metu turėtus duomenis atitiko ginčo šalių iš anksto sutartą pareiškėjos sutikimo vykdyti iš sąskaitos inicijuotas mokėjimo operacijas davimo formą ir tvarką. Kaip ir nurodyta pirmiau, to, kad atliko ir (arba) patvirtino Ginčijamus mokėjimus, pareiškėjas neneigė.

Pareiškėjas iš esmės savo reikalavimą bankui grindžia tuo, kad prekybininkai, kuriems jis inicijavo Ginčijamus mokėjimus užsiėmė su azartiniais lošimais susijusia veikla, nors faktiškai MCC koduose savo veiklos pobūdį nurodė kaip nesusijusį su azartiniais lošimais. Nagrinėjamo ginčo atveju, sprendžiant dėl banko atsakomybės už Ginčijamų mokėjimų įvykdymą, svarbu yra tai, kad Lietuvos Respublikos teisės aktai imperatyvios pareigos bankui nevykdyti mokėjimo operacijų gavėjams, kurių veikla susijusi su azartiniais lošimais nenumato. Taip pat, Lietuvos Respublikos teisės aktai bankams nenustato ir pareigos tikrinti ir (arba) užtikrinti, kad atsiskaitymus mokėjimo kortelėmis iš banko klientų priimančys lėšų gavėjai, tarptautinių kortelių organizacijų sistemose ir (arba) kitur pateiktą teisingą informaciją apie savo veiklą, įskaitant prekybininko kategorijos kodus.

Nors pareiškėjas teigia, kad bankas turėjo kreiptis į „Visa“ ir pradėti Ginčijamų mokėjimų ginčo procedūrą, tačiau pareiškėjas, be to, kad prekybininkai, jo nuomone, nurodė neteisingus MCC kodus, daugiau jokių argumentų, kokiu „Visa“ taisyklėse nustatytu pagrindu bankas turėjo

pradėti Ginčijamų mokėjimų ginčo procesą, nepateikė. Atsižvelgiant į tai, galima teigti, kad pareiškėjas prašo, kad bankas pradėtų Ginčijamų mokėjimų ginčo procesą „Visa“ organizacijoje, remdamasis tuo pagrindu, kad prekybininkai nurodė neteisingus MCC kodus.

Šiame kontekste svarbu pažymėti, kad nei Lietuvos Respublikos, nei Europos Sąjungos teisės aktai nereglamentuoja, kokiomis sąlygomis turi būti vykdoma lėšų grąžinimo pagal „Visa taisykles“, taigi, banko veiksmus, ginčijant „Visa“ organizacijos prekės ženklo mokėjimo kortelėmis atliktas mokėjimo operacijas, reglamentuoja „Visa taisyklės“, kuriose nustatyti konkretūs lėšų grąžinimo procedūros taikymo atvejai ir tvarka. Įvertinus „Visa taisyklėse“ nustatytus pagrindus, kuriais yra galima *chargeback* procedūra, galima daryti išvadą, kad minėtos „Visa taisyklės“ klaidingo MCC kodo nurodymo neįvardija kaip pagrindo pradėti *chargeback* procesą. Kitų „Visa taisyklėse“ nustatytų pagrindų, kuriais bankas privalėtų pradėti *chargeback* procedūrą, ginčo byloje nebuvo nustatyta.

Todėl, įvertinus pirmiau nurodytas aplinkybes, objektyvaus ir pakankamo pagrindo teigti, kad, bankas, vadovaudamasis Mokėjimų įstatymo 43 straipsnio 3 dalimi, nepagrįstai priėmė vykdyti ir vykdė Ginčijamus mokėjimus, nėra. Remiantis bylos duomenimis, bankas vykdė Ginčijamus mokėjimus, laikydamasis ginčo šalių iš anksto sutartų sąlygų ir tvarkos. Taip pat ir nėra pagrindo teigti, kad bankas nepagrįstai atsisakė pradėti *chargeback* procesą „Visa taisyklių“ nustatytais pagrindais.

Atsižvelgdamas į pirmiau nurodytas aplinkybes, ginčo šalių Lietuvos bankui pateiktą informaciją ir įrodymus, objektyvaus ir pakankamo pagrindo teigti, kad bankas turėtų grąžinti pareiškėjui Ginčijamų mokėjimų sumas, Lietuvos bankas nenustatė.

Nenustačius objektyvių aplinkybių, dėl kurių bankui kiltų pareiga grąžinti arba atlyginti pareiškėjui Ginčijamų mokėjimų sumas, pagrindo laikyti pareiškėjo reikalavimą bankui pagrįstu ir jį tenkinti nėra, todėl pareiškėjo reikalavimas yra atmestinas.

Šiame sprendime dėl esminių šalių išdėstytų argumentų ir nurodytų aplinkybių pasisakyta. Kiti šalių argumentai ir (arba) nurodytos aplinkybės neturi esminės reikšmės Lietuvos banko sprendimo teisėtumui ir pagrįstumui, todėl dėl jų Lietuvos bankas plačiau nepasisako. Lietuvos banko pareiga priimti motyvuotą sprendimą neturėtų būti suprantama kaip reikalavimas detalai atsakyti į kiekvieną šalių argumentą ir (arba) teiginį³.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo X.X. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius

Arūnas Raišutis

³ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2010 m. spalio 5 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-382/2010; 2010 m. gruodžio 20 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2010 ir kt.